

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 291/2016
30.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Д. и др, због кривичног дела учествовање у групи која изврши кривично дело из члана 349. став 2. у вези става 1. у вези са чланом 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Д. – адвоката Р.В., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Шиду К бр.93/10 од 13.03.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.671/15 од 17.11.2015. године, у седници већа одржаној дана 30. марта 2016. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Д. – адвоката Р.В., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Шиду К бр.93/10 од 13.03.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.671/15 од 17.11.2015. године, у делу у којем се односи на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шиду К бр.93/10 од 13.03.2015. године, окривљени М.Д., поред осталих окривљених, оглашен је кривим због извршења кривичног дела учествовање у групи која изврши кривично дело из члана 349. став 2. у вези става 1. КЗ саизвршилаштву – у вези са чланом 33. КЗ, за које дело му је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од 3 године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, на основу члана 258. став 4. ЗКП, окривљени Д.М. је обавезан да заједно са осталим окривљенима оштећеној В.Ј. плати износ од 61.600,00 динара по основу имовинско-правног захтева за накнаду штете, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом извршења, а на основу члана 264. у вези са чланом 262. и 261. ЗКП, обавезан је и да са осталим

окривљенима плати трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.671/15 од 17.11.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Шиду и бранилаца окривљених М.Д., Б.А., Д.Т. и С.Ћ., а пресуда Основног суда у Шиду К бр.93/10 од 13.03.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.Д. – адвокат Р.В., на основу члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, због повреде закона из члана 439. тачка 1. ЗКП (коју погрешно означава као повреду из члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП), и због повреде одредаба члана 447. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује да је правноснажном пресудом учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и с тим у вези истиче да се у радњама окривљеног не стичу ни објективни, а ни субјективни елементи кривичног дела због којег је оглашен кривим. Према ставу браниоца, окривљени М.Д. није био учесник групе која је критичном приликом извршила кривично дело из члана 349. став 2. у вези става 1. КЗ, јер уопште није био присутан на лицу места када се предметни догађај догодио, а самим тим није ни могао непосредно да руководи том групом људи, нити да усмерава њихово деловање, те према томе није могао бити оглашен кривим као коловођа те групе, а због чега је оглашавањем кривим за кривично дело учествовање у групи које изврши кривично дело из члана 349. став 2. у вези става 1. КЗ у вези са чланом 33. КЗ, учињена наведена повреда кривичног закона.

По оцени овога суда, изложени наводи захтева не могу се прихватити као основани, обзиром да је према изреци правноснажне пресуде окривљени М.Д., као директор ПП „Е.“, заједно са окривљенима Б.А., Д.Т. и С.Ћ., као један од коловођа групе људи, организовао групу која је заједничким деловањем једно лице тешко телесно повредила на тај начин што је са наведеним окривљенима, по претходном договору, писменим путем обавестио ОУП Шид да ће организовати запослене у ПП „Е.“ из Е. у циљу остваривања права на самопомоћ и да ће о времену када ће почети акција самопомоћи предузеће благовремено обавестити полицију, са намером да онемогући даље коришћење

непокретне и покретне имовине ПП „Е.“ из Е. од стране радника ПП КД „О.“ ДОО из К., те су тако у поподневним часовима дана 18.08.2003. године у Е. окупили 200 до 300 људи, и то запослених радника ПП „Е.“ и мештана села Е., након чега је радник ПП „Е.“ из Е. М.Т. провалио трактором ограду пословног круга РЈ „П.“ у Е., те је маса људи у тачно неутврђеном броју ушла у пословни круг РЈ „П.“ и физички напала на присутне раднике ПП КД „О.“ из К. и којом приликом је услед напада оштећени Н.Ј. задобио тешку телесну повреду у виду прелома горње вилице и насилног избијања горњег десног средишњег секутића и доњег левог очњака, као и нагњечно – раздерну рану горње усне, након чега је маса људи наставила да разбија стакла на пословним и привредним зградама, лемећи ограду, те уништавајући и други инвентар који су у пословном кругу пронашли.

Како, дакле, из изреке правноснажне пресуде јасно произилази да је окривљени М.Д., као један од коловођа, организовао већу групу људи која је у намери да се онемогући даље коришћење непокретне и покретне имовине ПП „Е.“ провалила ограду пословног круга РЈ „П.“ у Е. и физички напала на присутне раднике ПП КД „О.“ из К., те којом приликом је оштећени Н.Ј. задобио тешку телесну повреду, након чега је ова група људи наставила да разбија стакло на пословним и привредним зградама лемећи ограду и уништавајући инвентар пронађен у пословном кругу, то по оцени овога суда у радњама окривљеног М.Д., стоје сви битни елементи кривичног дела учествовање у групи која изврши кривично дело из члана 349. став 2. у вези става 1. КЗ у саизвршилаштву – у вези са чланом 33. КЗ, због којег је правноснажном пресудом и оглашен кривим.

Приликом доношења одлуке, Врховни касациони суд је имао у виду наводе захтева браниоца окривљеног – да окривљени критичном приликом није ни био присутан приликом деловања групе људи коју је претходно окупио, али је нашао да су изложени наводи захтева неосновани и без утицаја на другачију одлуку, обзиром да коловођу групе представља вођа те групе, све једно на који начин он то чини, било лично, било преко других особа, било физички или психички, те коловођа стога не мора да присуствује извршењу кривичног дела која гомила чини, нити мора да води целу гомилу, већ је довољно да се умишљај коловође састоји у свести и хтењу да се делатност скупине усмери ка вршењу насиља у смислу предметног кривичног дела, као у конкретном случају.

Стога су наводи захтева у делу у којем се правноснажна пресуда побија због повреде закона из члана 439. тачка 1. ЗКП и истиче да у радњама окривљеног не стоје битни елементи предметног кривичног дела, оцењени неоснованим.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног М.Д. у захтеву за заштиту законитости наводи и да правноснажне пресуде побија због „непримењивања одредбе члана 447. ЗКП од стране другостепеног суда“, а с тим у вези истиче да другостепени суд приликом доношења одлуке о жалби браниоца није обавестио ни окривљеног, нити његовог браниоца о дану и часу одржавања седнице већа.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено пре свега таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и апелационим судом.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе, окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1. и став 4. ЗКП може, преко браниоца, поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика из члана 74, члана 438. став 1. тачка 1. и 4. и тачка 7. до 10. и став 2. тачка 1, члана 439. тачка 1. до 3. и члана 441. став 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационим судом.

Имајући у виду да у осталом делу бранилац окривљеног М.Д. захтев за заштиту законитости подноси због повреде одредаба члана 447. ЗКП, која повреда није предвиђена као дозвољен законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног односно његовог браниоца, сходно члану 485. став 4. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредаба члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.